ENDERROCK
LA MÚSICA DE LA TEVA GENERACIÓ

Enderrock | Helena Morén Alegret | Actualitzat el 16/06/2018 a les 11:16

(a)phònica: a còpia d'amor al poble

La quinzena edició del Festival de Banyoles rep Judit Neddermann i Vinicio Capossela amb formacions de gran talent

A còpia d'amor pel que fa, l'organització de l'(a)phònica està immersa en la quinzena edició, i un cop més amb tots els detalls a punt i un desplegament d'artistes que omplen Banyoles de creadors d'aquells que es fan escoltar i aporten humanitat.

Almenys la nit de divendres les veus que es van fer escoltar corrien plenes d'amor a la col·lectivitat. Hi va haver una vetllada amb dos noms imprescindibles: La cantant de Vilassar de Mar **Judit Neddermann** i el cantautor italià **Vinicio Capossela**.

Neddermann presentava el seu tercer disc, *Nua* (Satélite K, 2018), molt i molt feliç de cantar davant l'Auditori de l'Ateneu de Banyoles ple de gom a gom, per on havia passat amb altres formacions però encara no amb les seves cançons pròpies, i ara ho assolia.

Acompanyada de grans figures instrumentals com són el fidel **Pau Figueres** a les guitarres, Dídac Fernàndez a les percussions, Isaac Coll al baix i un inspirat Adri González als teclats, el viatge per les cançons d'aquest nou disc només va fer alguna parada en els anteriors en casos com "Didi" i "Nelita", o ja als bisos "Mireia" i "Voldria que fossis aquí".

L'entesa del quintet musicalment va ser tal que van poder tocar registres musicals ben diversos, seguint l'eclecticisme de la cantant, tot sonant amb una simbiosi difícil de sentir per aquests verals. Una cançó com "Pols" va aconseguir una gran bola de so buscada, que oferia la presència escènica de tota una **Gramophone All Stars** junta i amb el zel ben dosificat, del més xiuxiuejant al *crescendo*, i anant al cel i tornant.

Neddermann va cantar pop ("21"), reivindicativa ("Ubi sunt?" i amb tarannà de **Tracy Chapman** a "No volem més cops"), cosmopolita i bevent d'altres fonts americanes (de la versió de **Fito Páez** "Yo vengo a ofrecer un corazón" a la seva "33 hores de bus" parida de viatge cap a Bahia) o a la recta final ben popular -hereva de **Coetus**- amb pandero en mà, fantàstica.

El futur de l'artista catalana potser només ha de passar per créixer més ella en vivències i ampliar la seva nit de Sant Joan, que segur que anirà més enllà del fresc mediterrani que és "Vinc d'un poble". **Capossela** porta més anys de carretera i manta, i ho va tornar a demostrar en l'aportació personal que dona a la seva "La Notte di San Giovanni", tot un rodar el món i tornar al born amb la identitat col·lectiva pròpia a les butxaques, encara que hagi de tallar algun cap, entrar en el foc infernal o cantar ben solitari a la senyora lluna.

L'imaginatiu **Vinicio Capossela** va iniciar el recital enfundat en una capa de plomes i amb barret amb orelles d'ase, pel mateix joc de fer entrar el públic en un altre temps i en un altre escenari rural i... 'armar un bon pollastre' (expressió que potser li han ensenyat a dir els seus amics **CaboSanRoque**).

Va desplegar totes les seves armes de seducció vocals per convèncer l'audiència amb cançons del seu últim i exitós recull de patrimoni oral del poble de Calitri i entorn, a la regió de la Campània d'on provenia la família del seu pare. Proverbis, sonets, cançons de treball, tot ha capigut al doble disc (*Canzoni della cupa*) i Banyoles en va rebre un bon tast en dues hores de concert amb final distès i tothom dempeus.

Com el de **Neddermann**, l'espectacle de l'italià va caminar sobretot a base d'un acompanyament important de cordes i percussions i les cançons ara et portaven a una cantina, ara et feien pujar al seu "Treno". Com els cavalls que feien de bèsties de càrrega i protagonitzaven moltes cançons de treball, **Capossela** va anar agafant marxa amb temes que sovint giravoltaven i voltejaven versos

amb mil personatges, confeccionant culebrots orals; bucles que agafen tal embranzida que semblen embarbussamets però que tenen la funció de treure enfora penes i treballs, com la seva immensa "Il ballo di San Vito", taranta que treu el verí de qualsevol serp enquistada.

De "Femmine" a "Lo Sposalizio di Maloservizio", **Vinicio Capossela** domina el ritme de l'espectacle i tan aviat canta en una nit de noces acceleradíssima com s'apropa a un "Bene mio" (adaptació del tema de **Mateo Salvatore**) o recupera -més enllà d'aquella tarantel·la- la preciosa "Con una rosa" o "Che cos'è l'amor", fent contents els seus seguidors.

I entre mil i una tonades els artistes que ho són, com **Neddermann** i **Capossela**, fan viure a qui se'ls escolta durant uns moments creuant temps i espais desconeguts que a partir d'ara ja s'han fet familiars. I el món d'avui segueix, continua aquell començament dels començaments que deia el poeta Enric Casasses: 'Amèrica és al poble del costat (...) les races van mesclant-se (...) recollirem, recollirem, recollirem i els pobles es barregen per amor'.

Finalment, **Dr. Calypso**, que han fet ballar durant trenta anys envelats i escenaris de tot el país, van fer que la nit no acabés com qualsevol vetllada. El Sheriff va dedicar "Blow up the bank" a "aquest país on encara vivim que rescata bancs i autopistes abans que gent al Mediterrani. Nosaltres anirem al banc no a demanar un crèdit sinó a rebentar-lo". I amb aquest esperit caribeny van seguir a la terra del calypso, "Trinidad", i fent moure i remoure l'esquelet més enllà de la nit.

Hores abans, l'organització havia projectat al mateix escenari la imatge de **Valtonyc** en una pantalla. Fent sonar música reivindicativa, es va recordar que hauria d'haver actuat a la Muralla si no l'haguessin condemnat injustament. Si que ho van poder fer **Senyor Oca** i el seu rap: els guanyadors del Sona 9 2017 van impactar amb rimes d'alta intensitat. Perquè pobles i músiques '...es barregen per amor'.